

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	SSR (del.) Anna Maria Kowalik
Protokolant:	Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, z dnia 16 listopada 2012 r. NR (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR (del.) Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmA 41 /13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 listopada 2012 roku nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „Prezes UOKiK”) działając na podstawie art. 26 ust. 1 oraz art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) (dalej jako: „uokik”) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej: (...) lub „(...))”, polegającą na bezprawnym działaniu poprzez stosowanie we wzorcach umownych przedkładanych konsumentom postanowienia o treści: „Zleceniodawca niniejszym wyraża zgodę na zawarcie jego danych osobowych w bazie danych administrowanej przez (...) oraz na przetwarzanie jego danych osobowych w ramach prowadzonej przez (...) działalności gospodarczej, w tym dla realizacji celów zawartej Umowy oraz celów marketingowych lub reklamowych (...) oraz jej partnerów działających w sieci franczyzowej (...). Ponadto, zgodnie z ustawą z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204 z późn. zm.) wyrażam zgodę

na otrzymywanie za pomocą poczty elektronicznej lub inną drogą elektroniczną, informacji marketingowych lub reklamowych (...) i jej partnerów działających w sieci franczyzowej (...) (...),

które jest postanowieniem uznanym za niedozwoloną klauzulę umowną i wpisanym do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (dalej kpc), co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 uokik i nakazał zaniechanie jej stosowania.

Ponadto uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez (...), polegającą na bezprawnym działaniu poprzez stosowanie we wzorcach umownych przedkładanych konsumentom postanowień o treści:

1. „Strony umowy zobowiązują się do wzajemnego, niezwłocznego, nie później niż w terminie 7 dni, informowania w przypadku zmiany adresów, telefonów, bądź innych środków umożliwiających komunikację między nimi, które zostały przezeń ustalone. Wszelkie pisma wysłane na adres do korespondencji wskazany przez Strony w sekcji Zlecenie niniejszej umowy uważane będą za prawidłowo doręczone.”,
2. „W przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia Umowy, Zleceniodawca będzie obowiązany do zapłaty ustalonego Umową wynagrodzenia (...), jeśli po rozwiązaniu lub wygaśnięciu Umowy zawrze umowę z nabywcą znalezionym przez (...) w rozumieniu pkt 3 niniejszego paragrafu.”,
3. „Rozwiązanie lub wygaśnięcie Umowy nie wywołuje skutków względem nieruchomości, których Zleceniodawca powziął wiadomość od (...) w okresie obowiązywania niniejszej Umowy i w odniesieniu do których Zleceniodawca zawarł umowę przedwstępną sprzedaży lub umowę sprzedaży nieruchomości.”,
4. „(...) rozwiązanie lub wygaśnięcie umowy nie dotyczy kontrahentów, którzy powzięli wiadomość o nieruchomości Zleceniodawcy od (...) w okresie obowiązywania tej umowy i z którymi Zleceniodawca zawarł umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości lub umowę sprzedaży nieruchomości.”,
5. „Każdorazowe złożenie oferty w rzeczonym przedmiocie przez Zamawiającego będzie traktowane jako oferta złożona przez Pośrednika (klauzula wyłączności).”,

które są postanowieniami uznanymi za niedozwolone klauzule umowne i wpisanymi do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kpc, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 uokik oraz stwierdził zaniechanie stosowania z dniem 26 września 2012 r. w odniesieniu do praktyki określonej w pkt. II.5 sentencji decyzji oraz z dniem 4 października 2012 r. w odniesieniu do praktyk określonych w pkt. II.1. – II.4. sentencji decyzji.

W punkcie III decyzji, na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik, stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, nałożył na (...) karę pieniężną w wysokości:

- 5 864 zł płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik, w zakresie opisanym w punkcie I. sentencji decyzji,
- 2. 39 583 zł płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik, w zakresie opisanym w punkcie II. sentencji decyzji.

Od powyższej decyzji Spółka złożyła odwołanie, w którym zaskarżyła decyzję Prezesa UOKiK w całości zarzucając:

1. Naruszenie przepisu art. 26 ust 1 uokik w zw. z art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik poprzez uznanie, że stosując postanowienie nr 1 I.2 dopuściła się praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym

mowa 479⁴⁵ kpc i nakazanie zaniechania jej stosowania, podczas, gdy postanowienie to nie jest tożsame co do treści ani skutku z postanowieniami znajdującymi się w rejestrze;

2. Naruszenie przepisu art. 27 ust 1 i 2 uokik w zw. z art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik poprzez uznanie, że stosując postanowienie nr 6 (punkt I.2 decyzji) dopuściła się praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa 479⁴⁵ kpc, podczas, gdy postanowienie to nie jest tożsame co do treści ani skutku z postanowieniami znajdującymi się w rejestrze;

3. Naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez nałożenie kary pieniężnej pomimo, że postanowienie nr 1 oraz nr 6 (punkt I.2 decyzji) nie stanowią praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 uokik oraz nałożenie kary pieniężnej z przekroczeniem granic uznania administracyjnego, albowiem Spółka zaniechała stosowania postanowień nr 2-6, a tym samym cel postępowania został osiągnięty;

4. Naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik w zw. z art. 111 uokik poprzez nieuwzględnienie okoliczności wpływającej na obniżenie wymiaru kary w stosunku do postanowienia nr 6 (krótkotrwałość naruszenia) oraz nieprawidłowe uwzględnienie okoliczności uzasadniających podwyższenie kary w stosunku do wszystkich postanowień (ogólnopolski zasięg terytorialny naruszenia);

5. Naruszenie art. 28 ust. 1 uokik w zw. z art. 6, art. 8 oraz art. 9 kpa poprzez przyjęcie iż wnioski Spółki o wydanie decyzji zobowiązującej jest wnioskiem spóźnionym i niewydanie decyzji zobowiązującej, pomimo spełnienia przesłanek uzasadniających jej wydanie i oparcie się w swoim rozstrzygnięciu na zawężającej w sposób nieuzasadniony wykładni prawa, przyjętej po upływie początkowego etapu postępowania, który to etap organ uznaje za właściwy dla zgłoszenia wniosku o wydanie decyzji zobowiązującej oraz nieuwzględnienia gotowości Spółki do wypracowania modelowych klauzul i wyeliminowania kwestionowanych postanowień, którą Spółka zgłaszała w toku postępowania;

6. Naruszenie art. 7 oraz art. 77 kpa poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego zgłoszonego przez Spółkę w postaci zeznań świadków oraz przesłuchania strony i przyjęcie iż okoliczności wskazane w osnowie wniosku dowodowego zostały wyjaśnione w toku postępowania, podczas gdy dowody te zostały powołane na okoliczności istotne dla niniejszej sprawy i w toku postępowania nie wyjaśnione;

7. Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że postanowienia nr 1 i 6 są tożsame, co do treści lub skutku z postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w 479⁽⁴⁵⁾ kpc, podczas gdy treść i skutek wpisanych do ww. rejestru postanowień jest odmienna, mając na uwadze treść postanowień nr 1 i 6, ich funkcję w kontekście specyfiki działalności Spółki, jak i treści wzorca umownego, w którym postanowienia te były zawarte oraz przez ustalenie, że spółka zaniechała stosowania postanowienia nr 6 dopiero w dniu 26 września 2012 roku, podczas gdy dokumenty zebrane w toku postępowania dowodzą, że Spółka zaniechała stosowania ww. postanowienia jeszcze w 2010 roku, naruszenie stwierdzone w Decyzji miało ogólnopolski zasięg.

W oparciu o powyższe zarzuty Spółka wniosła o:

1. Zmianę decyzji w części dotyczącej pkt I i stwierdzenie, iż stosowanie postanowienia opisanego w tym punkcie nie stanowi praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów;
2. Zmianę decyzji w części dotyczącej pkt II.5 i stwierdzenie, iż stosowanie postanowienia wspomnianego w tym punkcie nie stanowi praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów;
3. Uchylenie decyzji w części dotyczącej pkt III,

a w przypadku nie uwzględnienia wniosku powyższego wniosła o: zmianę decyzji w części dotyczącej pkt II.5 i stwierdzenie, iż uznanie za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez Spółkę polegającą na bezprawnym działaniu poprzez stosowanie we wzorcach umownych przekładanych konsumentom postanowienia

o treści „Każdorazowe złożenie oferty w rzeczonym przedmiocie przez Zamawiającego będzie traktowane jako oferta złożona przez Pośrednika (klauzula wyłączności).” oraz stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 30 czerwca 2010 roku.

W dalszej części Spółka wniosła o dopuszczenie wskazanych wniosków dowodowych oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k.18-26 – odwołanie).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy pod numerem: (...). Przedmiotem działalności Spółki jest m.in. pośrednictwo w obrocie nieruchomościami. Przy zawieraniu z klientami, będącymi konsumentami posługuje się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 kodeksu cywilnego, w których treści znajdują się następujące postanowienia:

1. „Zleceniodawca niniejszym wyraża zgodę na zawarcie jego danych osobowych w bazie danych administrowanej przez (...) oraz na przetwarzanie jego danych osobowych w ramach prowadzonej przez (...) działalności gospodarczej, w tym dla realizacji celów zawartej Umowy oraz celów marketingowych lub reklamowych (...) oraz jej partnerów działających w sieci franczyzowej (...). Ponadto, zgodnie z ustawą z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204 z późn. zm.) wyrażam zgodę na otrzymywanie za pomocą poczty elektronicznej lub inną drogą elektroniczną, informacji marketingowych lub reklamowych (...) i jej partnerów działających w sieci franczyzowej (...) (...)”;
2. „Strony umowy zobowiązują się do wzajemnego, niezwłocznego, nie później niż w terminie 7 dni, informowania w przypadku zmiany adresów, telefonów, bądź innych środków umożliwiających komunikację między nimi, które zostały przezeń ustalone. Wszelkie pisma wysłane na adres do korespondencji wskazany przez Strony w sekcji Zlecenie niniejszej umowy uważane będą za prawidłowo doręczone.”;
3. „W przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia Umowy, Zleceniodawca będzie obowiązany do zapłaty ustalonego Umową wynagrodzenia (...), jeśli po rozwiązaniu lub wygaśnięciu Umowy zawrze umowę z nabywcą znalezionym przez (...) w rozumieniu pkt 3 niniejszego paragrafu.”;
4. „Rozwiązanie lub wygaśnięcie Umowy nie wywołuje skutków względem nieruchomości, których Zleceniodawca powziął wiadomość od (...) w okresie obowiązywania niniejszej Umowy i w odniesieniu do których Zleceniodawca zawarł umowę przedwstępną sprzedaży lub umowę sprzedaży nieruchomości.”;
5. „(...) rozwiązanie lub wygaśnięcie umowy nie dotyczy kontrahentów, którzy powzięli wiadomość o nieruchomości Zleceniodawcy od (...) w okresie obowiązywania tej umowy i z którymi Zleceniodawca zawarł umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości lub umowę sprzedaży nieruchomości.”;
6. „Każdorazowe złożenie oferty w rzeczonym przedmiocie przez Zamawiającego będzie traktowane jako oferta złożona przez Pośrednika (klauzula wyłączności).”.

Powyższe postanowienia znajdowały się we wzorcach umowy stosowanych przez (...) od 1 stycznia 2010 roku.

W rejestrze niedozwolonych klauzul umownych prowadzonym przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 479⁴⁵ k.p.c. zostały wpisane następujące klauzule:

A. „Zainteresowany wyraża zgodę na udostępnienie swoich danych osobowych oraz wyraża zgodę na przechowywanie, przetwarzanie, przekazywanie i wykorzystanie jego danych osobowych w celu przewidzianym umową, marketingowym i reklamowym przez pośrednika, wierzyciela i osoby trzecie. Pośrednik będzie postępował z danymi osobowymi zainteresowanego zgodnie z obowiązującymi przepisami a w szczególności zgodnie z ustawą o ochronie danych osobowych.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji

i Konsumentów (dalej: SOKiK) z dnia 5 września 2008 r. (sygn. akt XVII AmC 341/07) i wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod pozycją 1752,

B. „Zainteresowany wyraża zgodę na udostępnienie swoich danych osobowych przekazanych pośrednikowi w celu opracowania niniejszej umowy. Dalej wyraża zgodę na przechowywanie i przetwarzanie jego danych osobowych oraz wykorzystywanie ich przez pośrednika lub osobę trzecią w celu składania ofert handlowych lub oferowania usług na czas nieokreślony zgodnie z ustawą o ochronie danych osobowych.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 5 września 2008 r. (sygn. XVII AmC 341/07) i wpisane do rejestru pod pozycją 1763,

C. „Oświadczenia i zawiadomienia (...) przesłane Kupującemu na podany adres do korespondencji uważa się za skutecznie doręczone. Kupujący zobowiązany jest w trakcie trwania niniejszej Umowy do natychmiastowego zawiadomienia (...) o każdej zmianie adresu swego miejsca zamieszkania, pod rygorem uznania za skutecznie doręczone oświadczeń i zawiadomień (...) przesłanych Kupującemu na adres wskazany w niniejszej umowie.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 20 maja 2008 r. (sygn. akt XVII AmC 107/07) i wpisane do rejestru pod pozycją 1482,

D. „Strony postanawiają, że wszelka korespondencja pomiędzy stronami odbywać się będzie za pomocą listów poleconych kierowanych na w/w adresy. Strony zobowiązane są do zgłaszania drugiej stronie każdej zmiany adresu. Strony postanawiają, że w przypadku niewykonania tego zobowiązania korespondencja skierowana na adres wskazany w niniejszej umowie lub ostatni wskazany adres, która nie zostanie odebrana w terminie, uważana będzie za doręczoną z upływem ostatniego dnia, w którym możliwe było jej podjęcie z urzędu pocztowego.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 12 listopada 2007 r. (sygn. akt XVII AmC 113/07) i wpisane do rejestru pod pozycją 1601,

E. „Pisemne zawiadomienie o dokonanych zmianach uważa się za doręczone po upływie 14 dni od daty wysłania na ostatni podany przez Klienta adres do korespondencji.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sadu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 lipca 2009 r. (sygn. XVII AmC 815/09) i wpisane do rejestru pod pozycją 1746,

F. „W przypadku zwrotu pisma wysłanego na adres podany na wstępie niniejszej umowy bądź na adres korespondencyjny podany przez Nabywcę na piśmie z adnotacją: „nie podjęte w terminie”, „adresat nieznan”, „adresat zmienił adres” lub inna równoznacznością, uznawać się będzie, że adresat został powiadomiony prawidłowo i prawnie skutecznie.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 28 marca 2008 r. (sygn. VI ACA 1078/07) i wpisane do rejestru pod pozycją 1500,

G. „Postanowienia tej umowy wiążą jej strony przez okres 24 (słownie: dwadzieścia cztery) miesiące od dnia jej wygaśnięcia, o ile przedmiot transakcji został wskazany Poszukującemu przez Pośrednika w czasie obowiązywania umowy.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 7 kwietnia 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 44/05) i wpisane do rejestru pod pozycją 763,

H. „Niniejsza umowa jest umową zawartą na wyłączność, co oznacza, że Zamawiający oddaje sprawę do prowadzenia tylko jednemu pośrednikowi i zobowiązuje się uiścić wyłącznie temu Pośrednikowi wynagrodzenie określone w punkcie 4, bez względu na to w jaki sposób doszło do skojarzenia stron.” – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 9 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XVII AmC 297/07) i wpisane do rejestru pod pozycją 1656.

W toku postępowania prowadzonego przed Prezesem UOKiK Spółka wykreśliła z dniem 26 września 2012 roku z wzorca umowy pośrednictwa sprzedaży z klauzulą wyłączności nr (...) / postanowienie o treści: „Każdorazowe złożenie oferty w rzeczonym przedmiocie przez Zamawiającego będzie traktowane jako oferta złożona przez Pośrednika (klauzula wyłączności)” (k.103-kopia wzorca umowy, k. 101 – oświadczenie Spółki). Dodatkowo, wzorce umowne stosowane od dnia 4 października 2012 r. nie zawierają postanowienia o treści: „Strony umowy zobowiązują się do wzajemnego, niezwłocznego, nie później niż w terminie 7 dni, informowania w przypadku zmiany adresów, telefonów, bądź innych środków umożliwiających komunikację między nimi, które zostały przezeń ustalone. Wszelkie pisma

wysłane na adres do korespondencji wskazany przez Strony w sekcji Zlecenie niniejszej umowy uważane będą za prawidłowo doręczone”, a postanowienia dotyczące obowiązku zapłaty wynagrodzenia z tytułu świadczonych usług pośrednictwa po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy zostały zmienione w ten sposób, że umowa wiąże konsumenta w ww. sposób wyłącznie w okresie 12 miesięcy następujących po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy (k.109-114 – kopie nowych wzorców umów).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego i sądowego. Powyższy materiał dowodowy z uwagi na wzajemną spójność i logiczność uznano za wiarygodny.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na wstępie wyjaśnić należy, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miały znaczenia zarzuty Spółki dotyczące obrazu przepisów postępowania administracyjnego przez Prezesa UOKiK. Postępowanie w przedmiocie kontroli decyzji wydanej przez Prezesa UOKiK przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów ma bowiem charakter postępowania pierwszoinstancyjnego, gdzie Sąd samodzielnie ustala stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy zebrany zarówno w toku postępowania administracyjnego jak i sądowego, a następnie dokonuje jego kwalifikacji prawnej (por. wyrok SN z 19 sierpnia 2009 r., sygn. III SK 5/09). Znaczenie postępowania administracyjnego polega jedynie na tym, że warunkuje ono dopuszczalność drogi sądowej. Dopiero stwierdzenie wad kwalifikowanych (uchylenia wskazane w art. 156 § 1 k.p.a.) wydanej decyzji skutkowałoby koniecznością jej uchylecia. Takich wad Sąd w niniejszej sprawie jednak się nie dopatrył.

W odwołaniu Spółka zarzuciła Pozwanemu, że pomimo istnienia ku temu podstaw nie zastosował przepisu art. 28 uokik. W piśmie z dnia 26 września 2012 r. Spółka złożyła, bowiem wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej i wskazała, że nie będzie stosowała postanowienia o którym mowa w pkt II.1. decyzji a postanowienia o których mowa w pkt II.2-3 decyzji zostaną zmodyfikowane w taki sposób, że obowiązek zapłaty wynagrodzenia z tytułu świadczonych usług pośrednictwa obowiązywać będzie po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy pośrednictwa w przypadku zawarcia przez konsumenta umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości lub umowy sprzedaży nieruchomości z osobą znaną/wskazaną przez Spółkę wyłącznie przez okres 12 miesięcy oraz zobowiązanie jej do wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanych w sposób wskazany powyżej wzorców umownych najpóźniej do dnia 4 stycznia 2013 r.

Odnosnie postanowienia opisanego w pkt I. decyzji Spółka wniosła o uznanie jego stosowania za nienaruszającego zbiorowych interesów konsumentów i umorzenie postępowania w tym zakresie, jak również o uznanie, iż zaniechała stosowania postanowienia o treści wskazanej w pkt II.5 decyzji i wydanie decyzji na podstawie art. 27 ust. 2 uokik.

Z powyższym zarzutem nie można się zgodzić. Stosownie do treści omawianego przepisu, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie **uprawdopodobnione** - (...) że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 uokik, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes UOKiK **może** (podkreślenie Sądu), w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań". Zatem Prezes UOKiK jest uprawniony, a nie zobowiązany do wydania decyzji na podstawie art. 28 ust. 1. (tak też wypowiedział się Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia z dnia 25 maja 2009 r. sygn. akt XVII Ama 98/08.). Ponadto zobowiązanie złożone Prezesowi UOKiK musi prowadzić do wyeliminowania kwestionowanych zachowań przez przyjęcie jasnego i skonkretyzowanego sposobu przyszłego zachowania przedsiębiorcy. Nie może zatem stanowić jedynie deklaracji, że określone zachowania nie będą w przyszłości stosowane („Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz pod red. C. Banasińskiego i E. Pionka, str. 481). Reasumując, nie można czynić Prezesowi UOKiK zarzutu nie wydania decyzji, skoro jej wydanie ma charakter fakultatywny.

Dodatkowo należy stwierdzić, że wydanie decyzji w trybie art. 28 uokik jest możliwe jedynie we wstępnej fazie postępowania, albowiem intencją ustawodawcy było zachęcenie przedsiębiorcy do dobrowolnego zaprzestania stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, bez potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego. Tym samym złożenie wniosku o wydanie decyzji zobowiązującej już po przeprowadzeniu postępowania

dowodowego, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, jest bezprzedmiotowe. W tym momencie przedsiębiorca zna już wyniki postępowania i może z dużą dozą prawdopodobieństwa przewidzieć treść decyzji Prezesa UOKiK, a zatem jego wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej będzie podyktowany chęcią uniknięcia kary pieniężnej.

Reasumując, Sąd uznał, że nie wydanie przez Pozwanego decyzji w trybie art. 28 uokik było w pełni uzasadnione okolicznościami faktycznymi sprawy oraz obowiązującymi przepisami.

Przechodząc do oceny pozostałych zarzutów należy stwierdzić, iż okoliczność stosowania przez Spółkę w prowadzonej działalności wzorców umowy oraz fakt występowania w nich postanowień o treści przytoczonej przez Prezesa UOKiK w zaskarżonej decyzji nie były przez Powódkę kwestionowane w postępowaniu prowadzonym przez Prezesa UOKiK ani w złożonym odwołaniu.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, a według ust. 2 pkt 1 uokik za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Wzorcem umownym są postanowienia umowne w postaci jednostronnie wprowadzonych klauzul umownych, na które konsument nie ma wpływu, zawarte w ogólnych warunkach umów, wzorcach umów, regulaminach umownych.

Pojęcie wzorca umowy jest integralnie związane ze sposobem zawierania umów przez adhezję, czyli przez przystąpienie. O umowach takich mówi się jako o umowach adhezyjnych. Wzorec umowy zakłada degenerację konsensusu pojmowanego jako zgodę na treść konkretnych postanowień umownych. W kontekście stosowania wzorców umowy dochodzi do narzucenia woli silniejszego profesjonalisty, co prowadzi do asymetrii w rozkładzie praw i obowiązków. Konsument nie jest pytany o zgodę na treść wzorca; jeśli się nie zgodzi, jego potrzeba gospodarcza związana z zawarciem umowy nie znajdzie zaspokojenia. W umowie zawieranej na podstawie wzorca umownego trudno jest mówić o konsensusie w takim rozumieniu, w jakim występuje on w umowach indywidualnie negocjowanych (E. Łętowska, Europejskie prawo umów konsumenckim, Warszawa 2004, s. 255). Zgodnie z treścią art. 24 ust. 2 uokik przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w te interesy bezprawne działanie określone w ppkt 1, 2 i 3 tego przepisu. Nie chodzi tu więc o działanie faktyczne (podkreślenie Sądu) przedsiębiorcy, które nie jest przedmiotem oceny lecz o zastosowanie, zamieszczenie we wzorcu umownym regulującym wzajemne prawa i obowiązki stron – przedsiębiorcy i konsumenta, sformułowanym przez przedsiębiorcę, postanowień, które spełniają przesłanki zakazanych praktyk wymienionych w art. 24 ust. 2 pkt 1, 2 i 3 uokik.

Treść art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy przesądza wyraźnie, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest stosowanie we wzorcu umowy postanowienia umownego, które zostało już wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Przepis ten nie różnicuje przy tym między 1) stosowaniem postanowienia o danej treści przez tego samego przedsiębiorcę, w tym samym wzorcu; 2) stosowaniem wpisanego postanowienia przez tego samego przedsiębiorcę w zmienionym wzorcu. Uznanie za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów poprzez stosowanie postanowień wzorców umów wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone jest konsekwencją wprowadzenia systemu kontroli wzorców (art. 479³⁸ k.p.c.).

Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji wskazał, że do Rejestru klauzul niedozwolonych zostały wpisane postanowienia wzorców umowy uznanych za niedozwolone na podstawie art. 479⁴⁵ k.p.c., będące tożsame z przedmiotowymi klauzulami zakwestionowanymi przez Prezesa UOKiK.

Powódka w odwołaniu zarzuciła, że zakwestionowane postanowienia opisane w pkt I i II.5 decyzji nie są tożsame co do treści, skutków prawnych lub zakresu stosowania z postanowieniami wzorców umownych wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone.

W ocenie Sądu słuszne jest w tym zakresie stanowisko Prezesa UOKiK, iż dla uznania, że klauzula stanowiąca przedmiot postępowania przed Prezesem UOKiK oraz klauzula wpisana do Rejestru są tożsame w treści, nie jest konieczna identyczność porównywanych postanowień. Zabiegi stylistyczne polegające na przestawieniu szyku zdania, zmianie użytych wyrazów, czy zastosowaniu synonimów, nie eliminują bowiem abuzywnego charakteru danego postanowienia. W celu uznania postanowień za tożsame wystarczy, żeby hipoteza klauzuli kwestionowanej w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów mieściła się w hipotezie klauzuli wpisanej do Rejestru. Pogląd powyższy należy uznać za ugruntowany również w orzecznictwie. W wyroku z dnia 25 maja 2005 roku (sygn. akt XVII AmA 46/04) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazał, iż „nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame”. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006 roku (sygn. akt III SZP 3/06), w której Sąd podniósł, iż „stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru.”.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK prawidłowo stwierdził, iż w celu wykazania bezprawności działań przedsiębiorcy konieczne jest ustalenie, iż treść postanowień zawartych w stosowanym przez niego wzorcu umowy mieści się w hipotezach klauzul wpisanych do Rejestru klauzul abuzywnych, a mianowicie kryterium tożsamości stosunków prawnych, których dotyczy klauzula kwestionowana i klauzula wpisana do rejestru, a także kryterium tożsamości treści klauzuli kwestionowanej z treścią klauzuli uznanej przez SOKiK za abuzywną. Badanie tożsamości stosunków prawnych może odbywać się w oparciu o kryterium branży, w jakiej działa przedsiębiorca, który stosuje we wzorcach umowy w obrocie konsumenckim kwestionowane postanowienie umowne oraz w jakiej działał przedsiębiorca, którego postanowienie umowne zostało wpisane do Rejestru. Przy badaniu zaś tożsamości treści klauzuli kwestionowanej z treścią klauzuli wpisanej do Rejestru należy brać pod uwagę kryterium celu, jakiemu służy kwestionowane postanowienie, kryterium kontekstu umieszczenia w rejestrze, a także kryterium podobieństwa stanu faktycznego, będącego podstawą oceny abuzywności danej klauzuli.

W kontekście pierwszego kwestionowanego postanowienia o treści „Zleceniodawca niniejszym wyraża zgodę na zawarcie jego danych osobowych w bazie danych administrowanej przez (...) oraz na przetwarzanie jego danych osobowych w ramach prowadzonej przez (...) działalności gospodarczej, w tym dla realizacji celów zawartej Umowy oraz celów marketingowych lub reklamowych (...) oraz jej partnerów działających w sieci franczyzowej (...). Ponadto, zgodnie z ustawą z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204 z późn. zm.) wyrażam zgodę na otrzymywanie za pomocą poczty elektronicznej lub inną drogą elektroniczną, informacji marketingowych lub reklamowych (...) i jej partnerów działających w sieci franczyzowej (...) (...), należy uznać, że jest ono tożsame co do treści, celu i skutku z postanowieniem uznanym za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 5 września 2008 r., w sprawie o sygn. XVII AmC 341/07, wpisanym do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 1752 i 1763, o treści: „Zainteresowany wyraża zgodę na udostępnienie swoich danych osobowych oraz wyraża zgodę na przechowywanie, przetwarzanie, przekazywanie i wykorzystanie jego danych osobowych w celu przewidzianym umowa, marketingowym i reklamowym przez pośrednika, wierzyciela i osoby trzecie. Pośrednik będzie postępował z danymi osobowymi zainteresowanego zgodnie z obowiązującymi przepisami a w szczególności zgodnie z ustawą o ochronie danych osobowych oraz „Zainteresowany wyraża zgodę na udostępnienie swoich danych osobowych przekazanych pośrednikowi w celu opracowania niniejszej umowy. Dalej wyraża zgodę na przechowywanie i przetwarzanie jego danych osobowych oraz wykorzystywanie ich przez pośrednika lub osobę trzecią w celu składania ofert handlowych lub oferowania usług na czas nieokreślony zgodnie z ustawą o ochronie danych osobowych”.

Oba postanowienia umowne odnoszą się do ochrony danych osobowych konsumenta. W ocenie Sądu, który stwierdził abyzywność zacytowanych postanowień, kształtują one prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. W obydwu postanowieniach, jak wskazuje SOKiK, konsument wyraża zgodę na wykorzystywanie jego danych osobowych przez bliżej nieokreślone osoby trzecie w celach niekoniecznie związanych z przedmiotem umowy tu w celach reklamowych lub oferowania usług. Tymczasem przepis art. 23 ustawy

z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych wskazuje zakres, w jakim dopuszczalne jest przetwarzanie danych osobowych. Zgoda na przetwarzanie danych osobowych musi zostać wyrażona świadomie, wyraźnie oraz co najważniejsze swobodnie. Poprzez umieszczenie powyższej zgody we wzorcu umownym, konsument nie ma szansy na swobodne udzielenie tej zgody. Konsument nie ma możliwości, aby wyrazić sprzeciw co do przetwarzania jego danych osobowych lub ograniczenia jego zakresu. Nadto z zapisów przywołanych klauzul umownych wynika, że zgoda na przetwarzanie danych osobowych obejmuje bliżej nieokreślone osoby trzecie. Postanowienie stosowane przez (...), mimo różnic w treści, jest tożsame w skutkach ze wskazanymi wyżej postanowieniami wpisanym do rejestru niedozwolonych klauzul umownych. Zarówno postanowienie stosowane przez Spółkę, jak i postanowienia z rejestru, pozbawiają konsumenta rzeczywistej możliwości zadecydowania o wyrażeniu zgody na przetwarzanie danych osobowych do celów marketingowych przez osoby trzecie. W przypadku postanowienia stosowanego przez Spółkę, za takie osoby trzecie uznac należy partnerów (...) działających w sieci franczyzowej (...). Spółka w toku postępowania wskazała, iż biura franczyzowe, traktowane są w stosunkach handlowych jako niezależne od Spółki podmioty. W związku z powyższym, uznac należy, że umieszczenie w treści wzorca zgody konsumenta na przetwarzanie jego danych osobowych w celach marketingowych/ reklamowych przez podmioty trzecie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, rażąco naruszające interesy konsumentów.

Sąd podziela stanowisko Spółki, zgodnie z którym bez przetwarzania danych osobowych jej klientów, (...) nie może wykonywać swoich obowiązków wynikających ze zobowiązań umownych. Przyznać należy, że zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanie danych osobowych we wskazanych powyżej okolicznościach jest dopuszczalne. Rozróżnić jednak należy przetwarzanie danych osobowych w celu realizacji umowy czy wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów (o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 5 i ust. 4 ww. ustawy) od przetwarzania tych danych przez odrębne podmioty w celach marketingowych. W ostatnim ze wskazanych przypadków, konsument powinien mieć możliwość wyboru, czy chce wyrazić zgodę na przetwarzanie swoich danych osobowych. Wpisanie takiej zgody pomiędzy inne postanowienia wzorca umownego, pozbawiając tym samym konsumenta możliwość wyrażenia bądź niewyrażenia zgody na przetwarzanie danych, narusza interesy konsumentów. Przeniesienie zakwestionowanego postanowienia na pierwszą stronę umowy przez (...) nadal stanowi niedozwolone postanowienie umowne – konsument w dalszym ciągu podpisując umowę automatycznie wyraża zgodę na przetwarzanie jego danych osobowych w celach marketingowych przez podmioty trzecie. Zwrócić należy uwagę, iż właśnie ten element przesadza o tożsamości klauzuli stosowanej przez Spółkę z postanowieniem wpisanym do rejestru niedozwolonych klauzul umownych.

Kolejnym kwestionowanym przez Prezesa UOKiK zapisem, było postanowienie o treści „ Każdorazowe złożenie oferty w rzeczonym przedmiocie przez Zamawiającego będzie traktowane jako oferta złożona przez Pośrednika (klauzula wyłączności).” W ocenie Pozwanego, treść ww. postanowienia jest tożsama z treścią postanowienia, uznanego za niedozwolone wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2008 r., w sprawie o sygn. XVII AmC 297/07, wpisanego do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 1656 o treści „ Niniejsza umowa jest umową zawartą na wyłączność, co oznacza, że Zamawiający oddaje sprawę do prowadzenia tylko jednemu pośrednikowi i zobowiązuje się uścić wyłącznie temu Pośrednikowi wynagrodzenie określone w punkcie 4, bez względu na to w jaki sposób doszło do skojarzenia stron.”.

SOKiK w uzasadnieniu do wyroku stwierdził, iż takie postanowienie przewiduje obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego kontrahenta. Ponadto, postanowienie to jest sprzeczne z naturą umów wzajemnych z art. 487 § 2, gdyż przyznaje korzyść w postaci pełnego wynagrodzenia dla pośrednika także w przypadku niewykonania przez niego umowy, naruszając tym samym interes konsumenta, który nie otrzymuje żadnej korzyści wobec niewykonania obowiązków przez pośrednika, a nadto jest zobowiązany do powstrzymania się przed szukaniem kontrahentów na własną rękę. Dokonując analizy postanowienia zawartego we wzorcu przez Spółkę i tego wpisanego do rejestru należy wskazać, że pozostają one zbieżne co do skutku i celu. W obu porównywanych, postanowieniach, konsument zobowiązany jest do zapłacenia pośrednikowi prowizji bez względu na sposób skojarzenia stron i zakres podjętych przez pośrednika działań mających na celu znalezienie kontrahenta. Wskazać należy, że postanowienie zakwestionowane przez Prezesa nie

porusza w sposób bezpośredni kwestii wynagrodzenia pośrednika, jednakże oczywistym jest, iż traktowanie każdej oferty jako oferty złożonej przez pośrednika skutkuje obowiązkiem po stronie konsumenta zapłaty wynagrodzenia bez względu na okoliczności znalezienia kontrahenta. Konsument jest zobowiązany zatem zapłacić pośrednikowi wynagrodzenie także w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez niego zobowiązania. Jak wskazał SOKiK w przypadku postanowienia wpisanego do rejestru niedozwolonych klauzul umownych, także w odniesieniu do postanowienia zakwestionowanego w niniejszym postępowaniu, takie sformułowanie obowiązków konsumenta powoduje, iż jest on zobowiązany do zrezygnowania z szukania kontrahentów na własną rękę.

Kolejny zarzut sformułowany w odwołaniu dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż Spółka zaniechała stosowania postanowienia, o którym mowa pkt II.5 decyzji z dnia 26 września 2012 roku, podczas, gdy zebrany w toku postępowania administracyjnego materiał dowodowy wskazywał, iż miało to miejsce już w 2010 roku.

Mając na uwadze powyższe oraz wnioski Powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność daty zaprzestania stosowania w/w postanowienia, Sąd postanowił uwzględnić wniosek dowodowy i przesłuchać w charakterze świadków M. Z. oraz M. J. (k.56). Jednakże po przeprowadzeniu tychże dowodów okazało się, że świadkowie nie są w stanie podać konkretnej daty zaniechania stosowania przez Spółę spornego postanowienia umownego. Rozstrzygając kwestię daty zaprzestania stosowania wzorca umowy zawierającego kwestionowane postanowienie umowne należy pamiętać o tym, że momentem równoznacznym z zaniechaniem stosowania wzorca umowy zawierającego zakwestionowane postanowienie umowne jest wprowadzenie do obrotu nowego wzorca umowy, z treści którego wyeliminowano zakwestionowane postanowienie umowne (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 kwietnia 2013 roku, sygn. akt I ACa 1483/12, LEX nr 1369416 oraz z wyroku z dnia 30 listopada 2004 roku, sygn. akt VI ACa 399/04, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie 2005/4/33).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, że prawidłowo Prezes UOKiK ustalił, iż Spółka zaprzestała stosowania wzorca umowy zawierającego kwestionowane w pkt II.5 decyzji postanowienie umowne z dnia 26 września 2012 roku tj. z dniem poświadczenia przez pełnomocnika Spółki kopii wzorca umownego nie zawierającego w swojej treści kwestionowanego postanowienia umownego.

Nie można zgodzić się z powódką, że zaprzestała stosowania wzorca już w 2010 roku, albowiem w sprawie nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających tę okoliczność, co więcej sama Powódka w toku postępowania administracyjnego wskazywała dzień 26 września 2012 roku jako dzień zaprzestania stosowania wzorca umowy zawierającego zakwestionowane postanowienie umowne. W piśmie z dnia 26 września 2012 roku pełnomocnik Powódki (k.97-100 akt administracyjnych) wnosi o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu będącego oświadczeniem Zarządu Spółki z dnia 26 września 2012 roku w sprawie zasad stosowania poszczególnych postanowień wzorców umów pośrednictwa na okoliczność zaniechania stosowania postanowienia wymienionego w pkt 3-6 Postanowienia Prezesa UOKiK (k.98). Do pisma dołączono wzorzec umowy poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika Spółki nie zawierający kwestionowanego postanowienia umownego (k.103 – akt adm.). W toku postępowania administracyjnego Powódka wskazywała, jednoznacznie, iż zaprzestała stosowania wzorca zawierającego kwestionowaną klauzulę z dnia 26 września 2012 roku. Dopiero w odwołaniu zmieniła zdanie i wносиła o ustalenie innej daty. Jednakże postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sądem dowiodło, że data zaprzestania stosowania wzorca umowy zawierającego kwestionowane postanowienie została ustalona prawidłowo przez Prezesa UOKiK.

Sąd nie podziela również zarzutu Spółki, jakoby jej działalność, wbrew ustaleniom poczynionym przez Prezesa UOKiK, nie miała charakteru ogólnopolskiego. Zdaniem Spółki jej działalność w okresie od 1 stycznia 2010 roku do dnia wydania decyzji nie miała charakteru ogólnopolskiego, albowiem obejmowała zakresem swojego działania od czterech (2010 rok) do sześciu (2011) województw. Okoliczność ta została potwierdzona zeznaniami świadków, którzy jednocześnie przyznali, że Spółka prowadzi działalność z wykorzystaniem strony internetowej, na której dostępna jest cała oferta Spółki. Ponadto sama Powódka w toku postępowania administracyjnego przyznała, że prowadzi działalność gospodarczą na terenie całej Polski. W szczególności głównymi ośrodkami prowadzenia działalności gospodarczej są ośrodki zlokalizowane w województwie (...) i (...) (k.7- akt adm.).

Podsumowując, Sąd uznał, że Powódka prowadzi działalność ogólnopolską, albowiem za pośrednictwem strony internetowej docierała i dociera do klientów z całej Polski.

Mając na uwadze wszystkie okoliczności uwzględnione i szczegółowo opisane w uzasadnieniu decyzji oraz wysokość przychodu uzyskanego przez Powódkę Sąd uznał, że kara pieniężna nałożona w decyzji jest adekwatna do stopnia i zakresu naruszenia zbiorowych interesów konsumentów oraz uwzględnia funkcje prewencyjne, represyjne i edukacyjne. Tym samym Sąd nie podzielił poglądu Spółki wyrażonego w odwołaniu, iż z uwagi na zaprzestanie stosowania zakwestionowanych klauzul, Prezes powinien odstąpić od wymierzenia kary, albowiem cel postępowania tj. wyeliminowanie z obrotu niedozwolonych klauzul został osiągnięty już w toku postępowania administracyjnego.

Przed wszystkim przyjęcie zacytowanego poglądu pozbawiłoby kar pieniężnych nakładanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik funkcji represyjnej i prewencyjnej. Otóż przedsiębiorca stosujący praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów nie podejmowałby sam z siebie czynności zmierzających do zaprzestania stosowania tychże praktyk, ale czekał na wszczęcie postępowania przez Prezesa UOKiK i dopiero jego toku podejmowałby decyzję o zaprzestaniu stosowania praktyk, o których mowa w art. 24 uokik. W ocenie Sądu prowadziłoby to do skutków nie dających pogodzić się z zasadami panującymi w państwie prawa. Ponadto Spółka zdaje się nie zauważać, że nadal stosuje postanowienie zakwestionowane w pkt I decyzji a stosowania pozostałych zaprzestała tuż przed wydaniem decyzji, co w ocenie Sądu uzasadniało nałożenie kary na Powódkę.

Z tych względów odwołanie należało oddalić jako bezzasadne na podstawie art. 479^{31a} §1 k.p.c.

Uznając Powódkę za stronę przegrywającą sprawę stosownie do przepisu art. 98 k.p.c. obciążono ją kosztami procesu poniesionymi przez Prezesa UOKiK, na które składało się wynagrodzenie radcy prawnego należne stosownie do 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w wysokości 360,00 zł.

SSR (del.) Anna Maria Kowalik